

vení pohledávky nebo její části. Teprve vyrovnáním vzniká schodek na úkor věřitelů, ale nikoli všech, nýbrž pouze věřitelů osobních, kdežto věřitele oddělné schodek nestíhá. Má-li určitý věřitel vlastnost jak osobního, tak i oddělného věřitele při těžce pohledávce, pak musí sice nésti schodek jakožto věřitel osobní, ale nikoliv také jakožto věřitel oddělný. Jako osobnímu věřiteli přísluší mu nárok na kvotu z celého osobní pohledávky, ale jako oddělný věřitel může použití majetkové hodnoty sloužící k zajištění jeho pohledávky a může se z ní uspokojit tak, jako kdyby tu vyrovnání nebylo. Aby nebyl zmařen účel jeho práva na oddělné uspokojení, musí věřitel v takovém případě obdržeti kvotu z celé pohledávky, jak byla v době vyrovnání, pokud není úplně uspokojen z oddělného práva. Ovšem na něco více, než na úplné uspokojení, nemá ani takový věřitel nároku, takže povinnost dlužníka ke splátkám přestává, jakmile věřitel obdržel buď z oddělného práva samotného nebo z něho a zároveň i z dosavadních vyrovnacích splátek úplné uspokojení.

Z jiné zásady nevychází ani rozhodnutí č. 3852, 3899 a 15044 Sb. n. s. a dovolatel proto neprávem o ně opírá své opačné stanovisko.

Když však podle toho, co bylo vylíčeno, žalobci bylo den před vyrovnacím rokem zaplaceno 80.000 Kč, činila pak v den vyrovnání jeho pohledávka za úpadcem pouze 43.500 Kč a 20% kvota z ní pouze 8.700 Kč, a nikoliv, jak se dovolatel domnívá, 24.700 Kč. Dovolatel tedy nemá nároku na složenou částku 16.000 Kč.

Čís. 16987.

Podle § 1480 obč. zák. se promlčují v tříleté lhůtě též pohledávky, které se někdo zavázal platit pravidelně ročně nebo v kratší době majitelce podniku na účet jejího podílu na zisku a jež se měly při ročním zúčtování odečísti od podílu na zisku.

(Rozh. ze dne 15. června 1938, Rv I 2768/37.)

Žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení nedoplatku 132.909 Kč, příslušejícího jí prý za dobu od 1. dubna 1925 do 1. října 1929 na základě ústního ujednání se žalovaným, že jí bude vypláceti týdně částku 600 Kč, na konto jejího podílu ze zisku společného, avšak žalovaným samým vedeného podniku, a že tyto částky se při ročním zúčtování od podílů sporných stran na zisku odečtou, zamítly s o u d y všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

d ů v o d ů:

Předmětem žaloby je uplatnění nároku na zaplacení jednotlivých dávek ujednaného týdenního určitou částkou stanoveného, tedy pravidelně se opakujícího plnění, které se ve smyslu § 1480 obč. zák., rovněž jako podobné pohledávky zadrželých ročních platů, promlčují v mimořádné kratší lhůtě tříleté.

Neběží tu o požadování podílu na výtěžku příslušejícího dovolatelce podle §§ 1192, 1199 obč. zák., kterýžto nárok, jak míní dovolatelka, se nemůže promlčeti v tříleté kratší promlčecí lhůtě, nýbrž v obyčejné tříleté lhůtě podle § 1479 obč. zák. Vždyť podle žaloby nejde o nárok společníka na výtěžek, který může býti u téhož podniku každého roku různý, ba někdy ho třeba ani vůbec není, nýbrž o periodické roční po případě i k r a t š í určitá pravidelná plnění na výtěžku nezávislá. I takové má na mysli ustanovení § 1480 obč. zák., jehož právně a sociálně politickým důvodem je, aby dlužník byl uchráněn před přílišným nahromaděním dlužných pravidelně se opakujících nedoplateků a aby opožděné vymáhání zadržených těchto pohledávek šlo na újmu liknavého věřitele.

Strany při roku dne 26. listopadu 1930 ponechaly řízení v klidu. To mělo podle § 168 c. ř. s. v zápětí, že nesmělo býti před vypršením tří měsíců v řízení pokračováno. Žalobkyně navrhla pak pokračování ve sporu až teprve v roce 1935 a vůbec neodůvodnila, proč ve sporu dříve řádně nepokračovala. Proto byla žalovaným v dalším řízení právem uplatněna námitka promlčení celého žalobního nároku (srov. na př. rozh. č. 12104 Sb. n. s.).

Nerozhoduje, že při ujednání smíru dne 26. listopadu 1930 žalovaný prohlásil, že se zříká námitky promlčení. Prohlášení to mohlo se vztahovati na promlčení již dokonané, ježto podle ustanovení § 1502 obč. zák. nelze ujednatí promlčecí lhůtu delší, nežli jest stanovena zákonem, a nelze se promlčení vzdáti předem (srov. č. 14568 Sb. n. s.).

Rozhodnutí odvolacího soudu neuznavšímu žalobní nárok po právu nelze tudíž vytýkati právní mylnost, když žalobní nárok, třeba jen co do nároků splatných od 1. dubna 1925 do 25. září 1926, je pokládati za promlčený.

Čís. 16988.

I. Písemné rukojemské prohlášení nemusí obsahovati všechny podmínky rukojemské smlouvy, zejména výši zaručeného dluhu, nýbrž stačí, že hlavní dluh jest aspoň určitelný a že o tom není mezi smluvci nejasno.

II. Byla-li hlavnímu dlužníku doručena žaloba, kterou se věřitel domáhá zaplacení dluhu jak na něm, tak na rukojmím, nahrazuje ono doručení žaloby hlavnímu dlužníku upomínku ve smyslu § 1355 obč. zákona.

(Rozh. ze dne 15. června 1938, Rv I 2786/37.)

K I. srov. rozh. č. 3918 Sb. n. s.

Upomínací žalobou, podanou současně jak na hlavního dlužníka Antonína S., tak na nynější žalovanou, že žalobkyně domáhala zaplacení 645 Kč s přísl., a to na hlavním dlužníku za dodané zboží a na žalované